

Indhold | Contents

Forord | Preface

Prolog | Prologue

Dyrenes land | Land of Animal

- Solens fugl | The Sun Bird
- Tonstunge kæmper | Heavy-duty Giants
- Grønlands nye fagleart | Greenland's New Bird
- Horn & hår | Horns & Fur
- Konger i millionvis | Auk-mentation
- Overlevelses mester | A Master of Survival
- Grønlands ukendte måge | Greenland's unknown Gull

Menneskenes land | Land of Man

- Verdensmesteren | The World Champion
- En isbjørns død | Death of a Polar Bear
- Hellefisk-brønden | The Halibut Well
- Den vigtige sæl | The important Seal
- Et lille rødt hus | A Little Red House
- Stilhed før stormen | Calm before the Storm
- Hundekræfter | Dog Power

Fotografiets land | Land of Photography

- En fotografs drøm | A Photographer's Dream
- En biolog med kamera | A Biologist with a Camera
- Fotografering versus fangst | Photography versus Hunting
- Min ven søkongen | My Little Friend, the Little Auk
- Lidt for tæt på | A bit too Close
- Falken på klippen | The Falcon on the Mountain
- Udstyr | Equipment

Epilog | Epilogue

Taksigelser | Acknowledgements

Jul. | Young Sund

Tilstedeværelse og nærvær

Grønland er skabt til at blive fotograferet. Det står klart for enhver, der første gang retter kameraets objektiv mod landskabet. Landet er udlagt med stringente linier og grafiske elementer, som gør alle og enhver til en bedre fotograf. Derfor er der mange, som rejser hertil for at tage deres livs fotografier og udgive deres livs bog. Men der er forskel.

Fotografi er en moderne udtryksform, som kalder på komposition, linier, kontrast. Det er det, Grønland giver som gave til alle, der fotograferer. Horisonten er synlig, fjeldene rejser sig op af havet og er runde eller stejle, isen og sneen er hvid mod de mørke toner og helt sorte dele af klipperne. Og lyset står lavt og kaster skygger og skaber rum af mørke og lys. Det hele er lige i nærheden af hinanden, så når du fotograferer, får du alt dette ind i samme motiv. Den lave sol lægger en fjeldside i mørke, mens solens stråler rammer andre områder som en lyskanon. Himmelhvælvingen lyser op i blå og har sit eget lys – længe og insisterende. Den udligner kontrasterne, så skyggerne bliver kolde og rige på detaljer.

Da jeg for nogle år siden første gang blev opmærksom på Carsten Egevangs fotografier, kiggede jeg – og måtte kigge igen. Først tænkte jeg, at det måtte være et heldigt skud, for der var mere, end der er givet fra naturens hånd. Det stod ret klart, efterhånden som jeg så flere af hans fotografier. Der lå et stort og seriøst arbejde bag.

Carsten Egevangs fotografier er for hovedparten udsprunget af hans profession som biolog og forsker ved Grønlands Naturinstitut. Det er fugle, naturscenerier og andre dyr fra hans feltstudier. Men han har mere på hjerte. For han fotograferer også bygdernes indbyggere og viser de store forskelle, som er givet som levevilkår i dette mægtige land. Der er forskel på byen og naturen, de små og store bosteder, og indbyggerne er ikke blot statistiker i det store sceneri. De er en del af det store billede af Grønland. Det smukke og kontrastfulde, barske og livgivende Arktis.

Velkommen i et stort univers af fotografier. Der er ingen grund til at tage mine ord for gode varer, se selv ... Carsten Egevang er til stede i de fjerneste egne og nærværende i Dyrenes og Menneskenes Land

Jørgen Chemnitz
Fotograf og forlægger

Presence and poise

Greenland is made for photography. This is obvious to anybody who, for the first time, aims his or her camera at the landscape. The land is laid out with clear and distinct lines and graphical elements that make everybody better photographer. That is why many go here to take the photographs of a lifetime and to publish the book of a lifetime. But there is a difference.

Photography is a modern idiom, inviting composition, lines, contrast. This is Greenland's gift to every photographer. The horizon is visible, the mountains rise from the sea, rounded or jagged, and the ice and the snow are white against the backdrop of darker hues and deep black rock formations. The light slants and casts shadow and creates spaces made of brightness and darkness. Everything is adjacent, so that when you photograph, you are able encompass all this within a single image. The setting sun cloaks a mountain side in dimness, while its rays hit other areas like an explosion of light. The firmament radiates blue light and contains its own luminosity, lasting and adamant. It levels the contrasts so that the shadows become cold and rich in detail.

When I, a few years ago, first became aware of Carsten Egevang's photos, I looked – and looked again. My first thought was that this had to be an instance of pure photographic luck, as there was more than nature could possibly give. But as I looked at more of his photos it became clear to me that each snapshot was the result of diligent work and serious effort.

Carsten Egevang's photos are primarily based on his professional background as biologist and researcher at the Greenland Institute of Natural Resources. There are birds, natural sceneries, and other animals from his field studies. But Carsten Egevang wants more. He also photographs the villagers and exposes the vast differences that are a fact of life in this colossal country. There are dissimilarities between towns and nature, between small and larger settlements, and the inhabitants are not merely extras on the enormous natural stage. They are part of the overall portrait of Greenland. The beautiful, contrasted, rugged, and life-giving Arctic.

Welcome to an expansive universe of photography. There is no need to take my words for gospel truth – look for yourselves. Carsten Egevang is present in the farthest reaches of the Land of Animals and Humans.

Jørgen Chemnitz
Photographer and publisher

Forord | Preface

Kalaallit Nunaat – Grønland – betyder Menneskenes land. Det kan man læse i enhver turistbrochure eller bog, der omhandler Grønland. Men Grønland er ikke kun menneskenes land! Grønland er i høj grad menneskenes OG dyrenes land, og få andre steder i verden er netop samspillet og sameksistensen mellem dyr og mennesker af så stor vigtighed som i Grønland. Sådan har det været, lige siden de første folk indvandrede til landet fra arktisk Canada for omkring 4500 år siden. Men hvad der er endnu mere interessant og som gør Grønland til helt unik blandt andre lande, der er beboet af »oprindelige folk« er, at fangst den dag i dag stadig er et omdrejningspunkt. Denne afhængighed af de levende ressourcer kan man rent fagligt beskrive, ved at analysere Grønlands årlige indtægter fra eksempelvis rejefiskeriet eller ved at kigge på den statistik, der følger udviklingen i antallet af erhvervsfangere i Grønland.

Hvis jeg skal forsøge at pege på en enkelt ting, som mit arbejde som biolog og fotograf i Grønland har lært mig, er det, at betydningen af fangst og fiskeri netop IKKE udelukkende lader sig beskrive ved statistik og opgørelse af indtægter. Dette at kunne høste af årstidens fangstdyr, fiske, plukke bær og planter, er så indgroet et element, at det ikke er en overdrivelse at sige, at disse aktiviteter er, hvad der definerer den grønlandske identitet. At fangst i dagens Grønland stadig er utrolig vigtigt, er ikke overraskende, hvis man opholder sig i en én af landets små isolerede bygder, hvor forsyningen af importerede madvarer er begrænset. Interessant er det imidlertid, at i en moderne »storby« som Nuuk, hvor almindelige lønmodtagere er dominerende, er fangst stadig udbredt. Hvis man f.eks. bor i hovedstaden i en moderne lejlighed, tager sin 4-hjuls-trukne luksusbil til et 8-16-job og måske drikker en café latte på én af byens caféer før man henter børnene i en kommunal institution, er det ikke usædvanligt, at man, når weekenden kommer, og vejret tillader det, er på fjorden eller i fjeldet på jagt efter grønlandsk proviant. Når familiens drengebarn skyder sin første fugl, sæl eller rensdyr, bliver det fejret med en større kaffemik i Nuuk, præcis som det foregår i yderdistrikterne.

Kalaallit Nunaat – Greenland – means The Land of Humans. This information is readily available in any tourist brochure or book about Greenland. But Greenland is not just the land of humans. Greenland is very much the land of humans AND animals, and there are few other places in the world where the interplay between and coexistence of humans and animals are as important as in Greenland. This has been the case ever since the first people immigrated here from arctic Canada some 4500 years ago. But what is even more interesting, and what makes Greenland unique among those regions of the world still populated by indigenous peoples, is that hunting, whaling, and sealing still are essential aspects of the day-to-day existence here. This dependence on living resources can be illustrated efficiently by analyzing Greenland's annual income from, for example, shrimping or by examining the statistics that deal with the development of the number of professional hunters in Greenland.

Should I attempt to point out one attribute that my work as a biologist in Greenland has taught me, it would be that the significance of hunting and fishing cannot be illustrated exclusively by statistics and computation of revenue. To be able to harvest from the animals in season, to fish, pick berries, and gather plants are such ingrained aspects of life that it would be no exaggeration to claim that these activities constitute the very definition of Greenland identity. That hunting still is of superior importance today comes as no surprise if you spend time in one of the country's small, isolated settlements, where the supply of imported foodstuffs is limited. It is fascinating, however, that hunting is so prevalent even in a modern »metropolis« like Nuuk, in which ordinary wage workers comprise the majority. If you live in the capital, for instance, and drive your luxury 4X4 to your ordinary day job and perhaps have a café latte in one of the city's restaurants before picking your kids up from the day care centre, it is not unusual, weather permitting, to venture out into the mountains or sail the fiords on weekends in search of Greenland provisions. When the family's boy bags his first bird, seal, or reindeer, it is celebrated with a kaffemik, a large social gathering with coffee as the central feature, no less vigorously in Nuuk than in any outlying district.

Prolog | Prologue

Det kan virke paradoksalt, at et land som Grønland med et kæmpemæssigt geografisk areal, men med en befolkning på kun 58.000 sjæle, skal døje med en overudnyttelse af landets levende ressourcer. Men naturens spisekammer er ikke udtømmeligt, og flere af Grønlands bestande af fugle, pattedyr og fisk lider i dag under, at der igennem årtier har været en ikke-bæredygtig udnyttelse. Der findes ikke dyrearter i Grønland, som er direkte udryddelsestruede, men lokalt er pattedyr og fugle forsvundet fra områder, hvor de tidligere fandtes. For nogle arters vedkommende skal man således til de tyndest befolkede områder af Grønland for at samme antal som for få årtier tilbage. Overudnyttelsen af en række arter fandt først og fremmest sted i fortiden, men for nogle arter er det stadig situationen i dag. Forvaltningsmæssige tiltag i dagens Grønland er dog ved at vende negative udvikling, og hos visse arter ses i dag fremgang i bestandsudviklingen.

Debatten om udnyttelsen af de levende ressourcer blusser op med jævne mellemrum – både internt i Grønland og internationalt, hvor udenlandske organisationer kritiserer det grønlandske selvstyre for ikke at være restriktive nok i lovgivning omkring de jagtbare dyrearter. Problemet med denne debat er imidlertid, at den ofte kører fast i følelsesmæssige argumenter uden nødvendigvis at forholde sig til fakta. Således bliver debatten ofte polariseret med udenlandske miljøorganisationer i den ene ende og grønlandske fangerorganisationer i den anden ende. Som biolog, hvor min opgave er at rådgive det grønlandske selvstyre omkring en bæredygtig udnyttelse, står jeg med et ben i begge lejre. Jeg kan nemt forstå miljøorganisationernes kritik, når dyrenes bestandsudvikling får alarmklokkerne til at ringe. Min sympati ligger imidlertid også hos fangerne, der føler deres levebrød truet af restriktioner, der forringer eller ødelægger deres mulighed for at afsætte de produkter, som de har høstet i generationer, og hvor de dagligt gennemgår næsten umenneskelige strabadser på isen eller i jollen.

Som Jørgen Chemnitz skriver i denne bogs forord, er Grønland skabt til at blive fotograferet. Få steder i verden bliver en fotograf, amatør som professionel, beløn-

It may seem paradoxical that a country like Greenland, with its amazing geographical area and a population of only 56.000 souls, should be subject to an over-exploitation of the living resources. But nature's larder is not inexhaustible, and several of Greenland's populations of birds, mammals, and fish suffer from the results of non-sustainable exploitation in the course of the last few decades. There are no animal species in Greenland that faces immediate extinction, but locally some mammals and birds have disappeared from areas where they formerly thrived. In case of several species it is now necessary to go to the most sparsely populated regions in Greenland to encounter populations quantitatively equal to those of just a couple of decades ago. This regression mainly took place in the past, but for some species population declines still takes place today. Management actions in present-day Greenland are slowly changing these negative trends and some species are even showing population increases.

The debate on the exploitation of living resources flares up rather frequently, both domestically in Greenland and abroad, when international organizations accuse the Greenland Government of not being sufficiently restrictive in terms of legislation concerning the species in season. The problem with this debate, though, is that it often gets trapped in purely emotional arguments without necessarily addressing the facts. In this way the debate regularly gets highly polarized, with international environmental organizations at one end and Greenland hunters' associations at the other. As a biologist in a position where my task is to advise the Greenland Government on sustainable exploitation, I am severely divided. I can easily comprehend the environmental organizations' assessment and criticism when the deterioration of animal populations gives cause for alarm. I am also sympathetic to the hunters' cause; these people feel that their livelihoods are threatened by restrictions diminishing or even ruining their opportunities for selling the products they have reaped through generations; restrictions not at all heedful to the almost inhuman hardships they endure each day on the ice or in the dinghy.

As Jørgen Chemnitz writes in the introduction to this book, Greenland is made for photography. There are only a very few places in the world where photographers, amateurs as

net med en åbenbaring af uspoleret, naturlig skønhed - toppet med en fantastisk lyssætning og klar arktisk luft med næsten uendelig sigtbarhed. Siden jeg begyndte min løbebane i Grønland, har jeg imidlertid syntes, at der var et kæmpe mis-match mellem landets skønhed og den særegne kultur og de fotos, der benyttes i publikationer, når Grønland skal beskrives. Det gør sig gældende internt i landet, hvor den tekniske kvalitet af benyttede fotos simpelthen er for ringe. Dette er dog, efter min mening, langsomt ved at ændre sig. Uden for landets grænser synes billedvalget stereotyp og fantasifuldt, og uden at jeg har den nødvendige statistik til at bevise denne påstand, virker det som om, at 98 % af de fotos udlandet præsenteres for, når Grønland skal beskrives i billeder, består af »isbjerge i aftenlys«, »smilende børn i nationaldragter« eller »royale personer på besøg med kongeskibet«.

Det at udgive sin egen fotobog er nok enhver fotografs drøm – det har i hvert fald været min i en længere årrække, og jeg tager opgaven med at sammensætte billeder til denne bog meget seriøst. Det er ikke min ambition at udgive en bog, der kopierer tidligere fotoudgivelser som omhandler Grønland. I stedet håber jeg, at læseren gennem billederne i denne bog vil få del i de fantastiske oplevelser, jeg har fået gennem mit arbejde som biolog, hvor jeg tilbringer lange perioder i felten, samt fra de ture, jeg har foretaget sammen med fangere, for at dokumentere den stolte grønlandske fangsttradition, som den eksisterer i dag. Mit helt overordnede mål er, at du, der nu sidder med bogen i hånden, gennem mine fotos oplever den fantastiske natur og måske får en viden om de grønlandske dyr, som du ikke allerede besad. Jeg håber også, at mine fotos vil give et nuanceret billede af fangerlivet, som det ser ud i dag, uden at det bliver for romantisk.

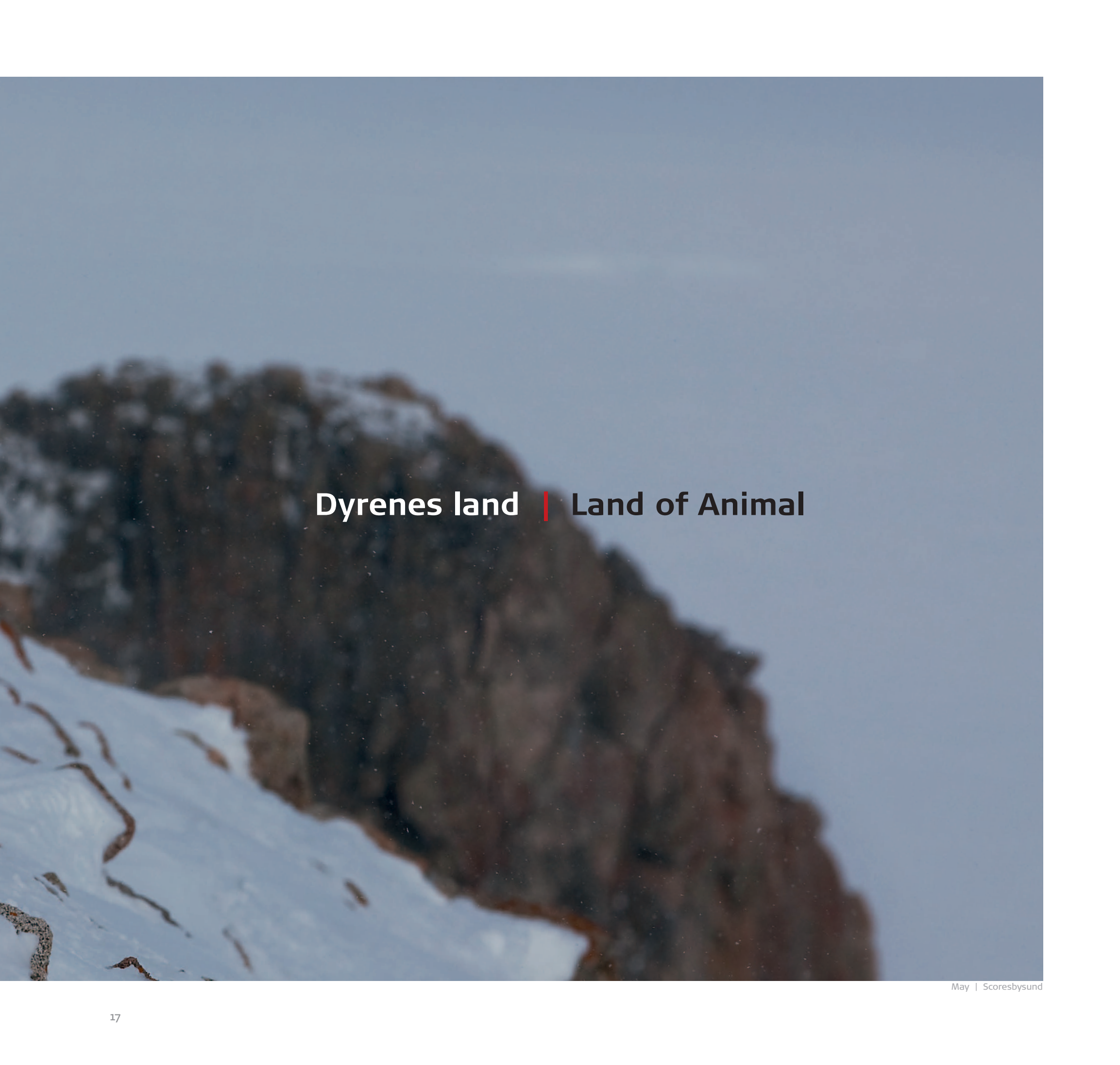
Sammen kan, skal og må vi arbejde for bevarelsen af det sårbare arktiske miljø og dyreliv, så Grønland kan forblive både dyrenes og menneskenes Land.

well as professionals, are rewarded with such a revelation of unspoiled natural beauty, further enhanced by amazing light and clear, arctic air with almost unlimited visibility. Ever since I began my career in Greenland, however, I have felt that there is a massive mismatch between the beauty of the land and its unique, inimitable culture and the photos that are used to describe Greenland in publications. This is the case internally in the country, where the technical quality of the photos used quite simply is inferior. This seems, however, to be changing, as far as I can see. Outside Greenland's borders the choice of pictures appears quite stereotypical and unimaginative, and it looks as if – though I must hasten to add that I do not have any statistical proof to back up my claim – 98 percent of the photos that other countries are presented with consist of »icebergs in evening light«, »smiling children in national dress«, or »royalty visiting on the royal yacht«.

To be publishing a photo book of one's own is probably every photographer's dream. It has been my dream, too, for several years, and I have taken the task of compiling, selecting, and composing the range of photos for this book very seriously indeed. My ambition is not to publish a book that duplicates previously published photo books from Greenland. Instead it is my hope that the reader, via the pictures included in this book, will feel able to partake in and share with me the amazing experiences I have had through my work as a biologist, where I spend prolonged periods in the field, and on the trips I have taken in the company of hunters in order to attempt to describe the proud Greenland hunting traditions as they manifest themselves today. My overall aim with this book is that you, dear reader, through the photographic evidence presented here, experiences the fantastic natural environment in Greenland and obtains new knowledge about the Greenland fauna. I also hope that my photos will provide you with a nuanced, and not excessively romantic, representation of the hunters' life as it is today.

Together we can and must work for the preservation of the vulnerable arctic environment and fauna, so that Greenland may forever remain The Land of Animals and Humans.

Dyrenes land | Land of Animal

May | Scoresbysund

Solens fugl | The Sun Bird

Jun. | Disko Bay

Havternen er den dyreart i verden, der udfører den længste årlige vandring mellem ynglepladsen og vinterkvarteret. Om sommeren opholder den sig i arktiske områder med midnatssol, mens den om vinteren findes i havområder ved Antarktis, hvor sommeren falder, når det er vinter på den nordlige halvkugle. Det betyder, at havternen sandsynligvis er den dyreart på kloden, der oplever allerflest solskinstimer på et kalenderår. Havternen er i sandhed *Solens fugl*.

At havternen sandsynligvis er den dyreart, der trækker længst, har man formodet de seneste 50 år, men med hjælp fra den seneste teknologiske udvikling har man for nylig været i stand til at følge havternens fantastiske rejse i detaljer og fået verificeret, at havternen er rekordholderen indenfor langdistance-træk. Et internationalt forskerteam, ledet af Grønlands Naturinstitut, har for nylig udstyret en række havterner i Nordøstgrønland med såkaldte lys-geologgere – et instrument, som registrerer lysintensitet, der kan omregnes til en geografisk position. Loggeren blev påført fuglen på ynglepladsen, hvor den blev fanget igen den efterfølgende sæson efter at have tilbagelagt rejsen til Antarktis og tilbage igen. Forskningsresultaterne viste, at havternen ikke bare følger den direkte vej til vinterkvarteret i Weddell-havet ved Sydpolen. Den lange rejse var i stedet opdelt i en række strækninger mellem særligt føderige områder, der blev tilbagelagt i høj hastighed. Sammenlagt er havternens årlige rejse på 71.000 km – en distance der ikke findes magen til i dyreriget. Fra ringmærkning ved man, at havternen kan blive over 30 år gammel. Det svarer til, at en havterne gennem sit liv når at rejse 2,4 millioner kilometer – en distance, der svarer til tre gange tur/retur til månen!

Of all the species in the world, none migrates further between nesting ground and winter quarters than the Arctic tern. During summer the tern sojourns in Arctic areas with midnight sun; at the onset of winter it retreats to Antarctic waters, where summer arrives as winter reaches the northern hemisphere. This means that the Arctic tern probably is the one animal on the planet that experiences the most hours of sunshine. The Arctic tern really is *the Sun Bird*.

That the Arctic tern is the species with the longest evident migration has been assumed for the last fifty years. But thanks to recent technological advances it has now become possible to chart the Arctic tern's migration in great detail and verify that the Arctic tern is the undisputed record-holder in terms of long distance migration. An international team of researchers, led by The Greenland Institute of Natural Resources, recently equipped a number of Arctic terns in northeastern Greenland with so-called geolocators – an instrument that records light intensity for calculations of a specific geographical location on the basis of that. The logger is attached to the bird at the nesting ground, where the bird is captured again the following season after having made the journey to the Antarctic and back. The results indicated that the Arctic tern does not merely follow the direct route to the winter quarters in the Antarctic Weddell Sea. The long journey was divided into a series of stages between especially abundant feeding grounds, each traversed at high speeds. In total, the Arctic tern's annual migration amounts to 71.000 kilometres – a distance unsurpassed in the animal world. Based on ringing of birds it is known that an Arctic tern may live for thirty years. A bit of calculation reveals that an Arctic tern then travels some 2.4 million kilometres in its lifetime – a distance equal to three round trips to the moon.

Aug. | Young Sund